

Nina Pavlova

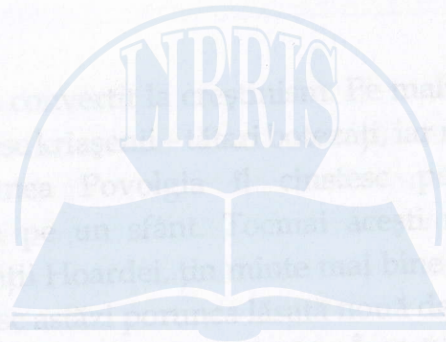
Prefață

Vino la mine!

Povestiri reale din zilele noastre

Traducere Diana Guțu

EDITURA EGYMENITA
2016

PARTEA I

CUPRINS

Prefață.....	5
PARTEA I	
VINO LA MINE!	
„OMUL ESTE MINUNAT DE TREI ORI”.....	30
Stepanida.....	30
„De ce nu îi dați drumul?”.....	34
A strălucit!.....	37
Presimțirea.....	40
Dorința arzătoare a vlădicăi Ștefan.....	49
A murit de foame.....	62
Viața plină de necazuri a fratelui Iov.....	65
Despre biserica ridicată într-o singură noapte și despre alte minuni.....	89
Pelerina din Soci, Ludmila Luchko, m-a rugat să notez următoarele.....	90
Povestește pelerinul din Moscova, șoferul de autobuz Igor Șabunia.....	94
Povestește ghida Sihăstriei Optina și vecina mea, Tatiana Kozlova.....	96
Povestește ghida din Kaluga Vera Diacenko.....	100
La revedere! -	
În memoria monahiei Evghenia (Mavrinskaya).....	107

PARTEA A 2-A

MĂRUNȚISURI

Despre o furnică	115
Nestăpânirea	115
Un lung acces de beție	116
„Împărăteasa”	119
Două lumânări	128
Despre o vulpe și despre Vovcik	132
Gardul	138
Convorbiri	148
Vaca și cosmosul	150
Căpșunile	155
Taximetristul fericit	156
Kira, întoarce-te!	158
Gunoii verde	166
Ideile unui oligarh lituanian	170
Mărturia mincinoasă	181

PARTEA A 3-A

MERSUL PE APE ÎN EPOCA FURTUNILOR

„Iubirea este un cartof”	191
Spionul	198
Despre plăcinte și pildele lui Solomon	205
„Hristos în mijlocul nostru!”	218
Despre cum viața intra pe un făgaș normal	221
Agentul imobiliar Vania	231
„Revoluție” și alte cuvinte-capcană	247
Răsturnarea sensului: semnificația cuvântului „revoluție”	249
Un toast georgian	252

PARTEA A 4-A

PROBLEMA NAȚIONALĂ ȘI MAMA MEA

„Să fie fără Rusia și fără Letonii!”	281
Particularitățile progresului autohton	291
„Men seni iacși curaman”	301
Deghișul	325

Dăruiește:
 S.C. EGUMENIȚA S.R.L. Galați
 O.R. 1, C.P. 120 Cod 800730 Galați
 Tel./Fax: 0236-328.730
 E-mail: editura@egumenița.ro
 www.egumenița.ro

un ostaș care a ieșit biruitor în război”. Ea a venit la Dumnezeu târziu, la fel ca mulți dintre noi. Însă cu ce iubire fierbinte și totală a răspuns la chemarea Maicii Domnului: „Vino la mine!”. Apărătoarea cea milostivă ne iubește și ne cheamă pe toți la ea. Dar cum să răspundem acestei chemări, de vreme ce ne căutăm pacea într-o liniște părelnică și nu ne hotărâm să mergem pe drumul iubirii?”.

PARTEA I

VINO LA MINE!

Siberiana Evghenia Barâșnikova a venit la Schitul Optina cu aproape un camion de lucruri - valize, cufere, cutii cu cărți și, pe lângă acestea, o mașină de spălat haine. Nimeni nu vine la mănăstire cu atâtea bagaje, însă Jenia, intrând în hotelul pentru pelerini, a spus cu bucurie:

- Am venit la mănăstire pentru totdeauna și chiar mi-am vândut casa din Siberia.

- Și când te vor da afară de aici, unde vei sta?

Dar iată ce însemna să o „dea afară” - după termenul stabilit pentru cazare, mănăstirea are dreptul să le solicite pelerinilor ca aceștia să părăsească hotelul pentru a elibera locuri pentru pelerini veniți de curând. Cu toate acestea, mulți sunt cei care locuiesc și lucrează la mănăstire ani la rând -

iconari, bucătari, croitorese, spălătorese. Și în cercul acestor nevoitori optineni siberiana cea harnică se părea că s-a adaptat destul de bine.

Deci, ea se nevoia deja de multă vreme la mănăstire când, dintr-odată, a fost îndepărtată de la toate ascultările și rugată să părăsească mănăstirea. Desigur, vânzându-și casa din Siberia, Jenia spera să-și cumpere o casă lângă mănăstire. Dar prețurile caselor de lângă Optina erau de câteva mii de dolari, astfel încât din banii modești ai Evgheniei era imposibil să-ți achiziționezi ceva. Pe scurt, siberiana s-a trezit pe drumuri, la propriu. Stătea pe o pajiște lângă mormanul de lucruri (valize, cufere, o mulțime de cutii, iar pe deasupra, mașina de spălat) și-i întreba pe toți cu nedumerire:

- De ce m-au dat afară? Nu înțeleg. Oare nu munceam bine?

Tocmai că Jenia lucra extraordinar. Țin minte cum așezam odată împreună lemnele sub acoperiș. Și în timp ce noi duceam o mână de lemne, Jenia făcea câteva drumuri după lemne și le aranja atât de repede și îndemânic, încât una dintre monahii chiar a spus:

- Jenia este ca focul. Ce dibace este!

Ce-i drept, aceeași monahie s-a plâns mai târziu:

- Părinte, luați-o de la noi pe Evghenia! Cu ea sunt numai ispite.

Iar ispita consta în aceea că Evghenia, la fel ca și rudele mele din Siberia, avea obiceiul să spună adevărul în față. În cărți aceasta este o calitate. Dar în viață? Tocmai în acea perioadă o femeie grosolană și autoritară, în trecut vânzătoare, făcea ascultare la recepție. Cât de mult au suferit din pricina ei pelerinii! Însă toată lumea tăcea, iar Jenia o demasca:

- De ce îi părăști pe toți părintelui?

- Nu o fac spre judecată, ci spre îndreptare, ca să se păstreze evlavia, se enerva aceasta, introducând-o pe Evghenia pe lista pelerinilor care trebuiau să părăsească hotelul.

- Evlavie, cum să nu?, nu se potolea siberiana. Recunoaște mai bine că nu îți plac oamenii. Probabil te-ai săturat de ei la magazin.

- Este adevărat, am obosit. Toată viața nu mi-a spus nimeni decât „hăi”, iar eu răspundeam cu același „hăi”, și nimeni niciodată nu m-a iubit.

- Nici pe mine nu mă iubește nimeni la mănăstire, ofta Evghenia.

Apropo, mai târziu, când pe recepționera cea grosolană au îndepărtat-o de la mănăstire, numai Evghenia era cea care o apăra și o mângâia pe vânzătoarea ce plângea.

Totuși, dacă aș spune că Evghenia era tratată cu antipatie la mănăstire ar fi o exagerare, dar ea, într-adevăr, era judecată pentru veșnicele conflicte cu

părintele. Iar conflictele erau acestea. Se întâmpla s-o întreb:

- Jenia, știi cumva dacă va spovedi părintele în timpul Miezonopticii?

- Nu știu și nici nu vreau să știu. Am terminat cu el.

Iar în timpul Miezonopticii o vedeam pe Evghenia stând la coadă pentru Spovedanie la părintele. Iar dacă nu reușea, alerga în urma lui, implorându-l:

- Părinte, luați-mă și pe mine la Spovedanie, am un păcat atât de mare pe suflet!

Dar, fiind trecut de miezul nopții, părintele îi răspundea:

- Să vii dimineța, Evghenia.

- Părinte, dar nu voi putea să adorm. Doar pentru un minut!

- Cu cine vorbesc? Măine.

- A, da? Iertați-mă, dar n-am să mă mai apropiu de dumneavoastră.

Dimineța Evghenia era prima la Spovedanie și, stând în genunchi, se căia cu lacrimi. În felul acesta ea „pleca” mereu de la părintele și se necăjea, spunând:

- Am crezut că mănăstirea este dragoste, însă aici nici măcar părintele nu mă compătimește.

Părintele nostru este aspru. El poate chiar să alunge pe cineva. Dar în cazul ei doar spunea, ascunzându-și zâmbetul:

- Evghenia, nu sunt de vină că ai parte de așa un părinte duhovnicesc. Trebuie să mă rabzi cumva, ce zici?

- Vai, cum își permite să se comporte astfel cu părintele!, se revoltau surorile deosebit de cucernice.

Iar părintele i-a spus odată cu amărăciune că din mulțimea de oameni care îl numesc părinte duhovnicesc, adevărații ucenici pot fi numărați pe degete. Însă Evghenia a fost o adevărată fiică duhovnicească a părintelui, și cerințele pe care le avea de la ea erau mai exigente ca de obicei. Iar celor deosebit de cucernici ce poți să le ceri?! În cazul lor totul este neted. Nu au nici păcate deosebite, dar nici nu sporesc duhovnicește. Ei nu au acea sete duhovnicească deosebită pe care o avea Evghenia cea rebelă.

În Evghenia se simțea acel foc tainic și chiar o oarecare nerăbdare în năzuința către Dumnezeu. Adică, lupta ei duhovnicească era de așa fel, încât la un moment dat, nemaiputând să rabde, s-a plâns de necazurile acestea schimonahiei Semfora.

- Numai să nu te îndepărtezi de Optina, i-a zis schimonahia, iar Maica Domnului te va îndruma până la capăt.

Și Evghenia s-a pregătit să rabde tot și să se smerească, când deodată s-a trezit alungată de la hotel cu un comentariu destul de neprietenos.